

Για τον άγιο Πορφύριο τον Καυσοκαλυβίτη (+2 Δεκ. 1991)

υπό Λεοντίου Μοναχού Διονυσιάτου

• «Θα έρθουν δύσκολοι καιροί και ο κόσμος θα χρειασθεί φροντίδα από τα Μοναστήρια»!... [λινκ](#)

• «Μόνο η θρησκεία του Χριστού ενώνει. Και όλοι πρέπει να προσευχόμαστε να έρθουν σε αυτή τη θρησκεία. Έτσι θα γίνει ένωση, όχι με το να πιστεύεις ότι όλοι είμαστε το ίδιο και όλες οι θρησκείες είναι το ίδιο. Δεν είναι το ίδιο»!...

άγιος Πορφύριος ο Καυσοκαλυβίτης

Με την ευκαιρία της αγιοκατάταξης του γέροντος Πορφυρίου, ας θυμηθούμε κάποια χαρακτηριστικά του:

1. Ήταν πολύ ταπεινός, στην πράξη, όχι με ταπεινολογίες.

Αισθανόταν την ενέργεια της χάριτος σαν μια δωρεά που περνούσε από αυτόν, αλλά δεν τη θεωρούσε κτήμα του, όσο ζούσε στον φθαρτό και υποκείμενο σε πειρασμούς κόσμο. Αντίθετα η αύξηση της χάριτος του έφερνε μεγαλύτερη συναίσθηση της μικρότητας του ως πνευματικού ατόμου. Αυτό είναι υγιές συναίσθημα, επειδή η χάρη φανερώνει καλύτερα τη διαφορά μας στην αρετή από τον Χριστό, που είναι το πρότυπό μας. Όπως έλεγε ο άγιος Δωρόθεος Τύρου, όσο πλησιάζει κανείς τον βασιλιά και τα ανάκτορα ξεκινώντας από χωριάτης, τόσο περισσότερο καταλαβαίνει πόσο μεγάλη διαφορά υπάρχει ανάμεσα σ' αυτόν και τον βασιλιά. Έλεγε λοιπόν ο γέροντας ειλικρινά:

«Έχω ένα συναίσθημα ότι τα πνευματικά μου αμαρτήματα είναι πάρα πολλά και παρακαλώ όσους με έχετε γνωρίσει να κάνετε (μετά τον θάνατό μου) προσευχή για μένα, διότι και εγώ, όταν ζούσα, πολύ ταπεινά έκανα προσευχή για σας». (Ανθολόγιο Συμβουλών) Επομένως ο γέροντας ζούσε σε μια αληθινά υψηλή πνευματική κατάσταση, εφ' όσον ο Κύριος πρώτα μακάρισε τους ταπεινούς: Μακάριοι οι πτωχοί στο πνεύμα.

Δεν ήθελε ο άγιος γέροντας τις ταπεινολογίες: «Παρακάλα το Θεό, να σου στείλει την αγία ταπείνωση. Όχι αυτή που λέει, είμαι τελευταίος, είμαι τιποτένιος. Αυτή είναι σατανική ταπείνωση. Η αγία ταπείνωση είναι δώρο του Θεού. Ακούς; Δώρο, χάρισμα»...

2. Είχε καθαρή καρδιά, γι' αυτό μέσα σ' αυτήν ζούσε ο ίδιος ο Χριστός.

Είχε πείρα του Χριστού προσωπική: «Ο άνθρωπος, που δίνει την καρδιά του στο Χριστό, όπως ο Μοναχός, αυτός γίνεται άλλος άνθρωπος. Ανοίγει ο νους του, γίνεται άλλος άνθρωπος. Ανοίγει ο νους του, γεμίζει με το Χριστό. Ακούεις; Με καταλαβαίνεις; Με το Χριστό. Και όταν ο νους και η καρδιά είναι γεμάτη από το Χριστό, τότε αυτός ο άνθρωπος είναι σοφός, είναι έξυπνος, του τα διδάσκει όλα το Πνεύμα του Θεού...

...Ο άνθρωπος που έχει δώσει την καρδιά του στο Χριστό δεν υποφέρει, όσες δυσκολίες και να συμβούν. Χαίρεται, είναι γεμάτος εσωτερική χαρά. Είναι δραστήριος, προσεκτικός. Δεν κάνει λάθη, ζημιές. Το μυαλό, τα χέρια, τα πόδια, όλα κινούνται από τη χάρη του Θεού. Διότι όταν έχουμε μέσα μας το Χριστό, δε ζούμε κανονίζοντας εμείς τον εαυτό μας. Ζει εν ημίν (μέσα μας) ο Χριστός, και κανονίζει αυτός τη ζωή μας». (Ανθολόγιο Συμβουλών)

3. Είχε συναίσθηση του ποια πρέπει να είναι η αγάπη προς τον συνάνθρωπο και γιατί.

«Αν κάποια μέρα», άρχισε να μου λέει ο Παππούλης, «περπατάς ήσυχος στο δρόμο σου και ιδείς τον αδελφό σου να προπορεύεται κι αυτός ήσυχος, αλλά σε μια στιγμή αντικρίσεις έναν κακό άνθρωπο, να πετάγεται ξαφνικά από μια πάροδο και με ένα μαχαίρι να ορμά κατεπάνω στον αδελφό σου, να τον κτυπά, να του τραβά τα μαλλιά, να τον πληγώνει και να τον ρίχνει κάτω ματωμένο, εσύ, μπροστά σ' αυτό το θέαμα, θα οργισθείς εναντίον του αδελφού σου ή θα τον λυπηθείς»;

Παραξενεύθηκα με την ερώτηση του Γέροντα και τον ρώτησα κι εγώ με τη σειρά μου: «Πώς είναι δυνατό να οργισθώ εναντίον του πληγωμένου αδελφού μου, που έπεσε θύμα του κακοποιού; Ούτε καν πέρασε από το νου μου τέτοια σκέψη. Ασφαλώς και θα λυπηθώ και θα προσπαθήσω να τον βοηθήσω όσο μπορώ».

«Έ, λοιπόν», συνέχισε ο Γέροντας, «κάθε άνθρωπος, που σε προσβάλλει, που σε βλάπτει, που σε συκοφαντεί, που σε αδικεί με οποιοδήποτε τρόπο, είναι ένας αδελφός σου, που έπεσε στα χέρια του κακοποιού διαβόλου. Εσύ, όταν αντικρίσεις τον αδελφό σου να σε αδικεί, τι πρέπει να κάνεις; Πρέπει να τον λυπηθείς πολύ, να τον συμπονέσεις και να παρακαλέσεις θερμά και σιωπηλά το Θεό, να στηρίξει εσένα, στη δύσκολη αυτή ώρα της δοκιμασίας σου και να ελεήσει και τον αδελφό σου, που έπεσε θύμα του ληστή διαβόλου, κι ο Θεός θα βοηθήσει κι εσένα και τον αδελφό σου. Διότι, αν δεν το κάνεις αυτό, αν, αντιθέτως, οργισθείς εναντίον του αδελφού σου, αντιτάσσοντας στην επίθεσή του την αντεπίθεσή σου, τότε ο διάβολος, που βρίσκεται στο σβέρκο του αδελφού σου, πηδάει και στο δικό σου σβέρκο και σας χορεύει και τους δύο». (Ανθολόγιο Συμβουλών)

Μία απόδειξη αγάπης είναι το να μην κατακρίνομε όποιον φταίει, αλλά να προσπαθούμε με επιείκεια και πραότητα να τον αλλάξουμε. Έλεγε ο άγιος γέροντας Πορφύριος, σχετικά: «Ο σκοπός μας δεν είναι να καταδικάζουμε το κακό, αλλά να το διορθώνουμε. Με την καταδίκη ο άνθρωπος μπορεί να χαθεί, με την κατανόηση και τη βοήθεια θα σωθεί. Τον αμαρτωλό πρέπει να τον αντικρίζουμε με αγάπη και με σεβασμό στην ελευθερία του. Όταν ένα οικογενειακό μας πρόσωπο ρίχνει ένα βάζο από το τραπέζι και το σπάει, συνήθως οργιζόμαστε. Αν εκείνη τη στιγμή, την κρίσιμη, με μια κίνηση ψυχικής ανύψωσής μας, δείξουμε κατανόηση και δικαιολογήσουμε τη ζημία, κερδίσαμε και την ψυχή μας και την ψυχή του αδελφού μας. Κι αυτή είναι όλη η πνευματική ζωή μας: Μια κίνηση ανύψωσής μας, μέσα στις δοκιμασίες των θλίψεων, από την αγανάκτηση του εγωισμού στην κατανόηση της αγάπης». (Ανθολόγιο Συμβουλών) Επίσης:

Θυμάμαι, εδώ, τον Γέροντα Πορφύριο που έλεγε: «Βρε, όταν μαλώσεις κάποιον που φταίει, τι θα κάνει τότε; Όχι μόνο δεν θα σε ακούσει, αλλά θα προσπαθήσει να αμυνθεί και να σου αποδείξει το αντίθετο. Και θα κλείσει η ψυχή του περισσότερο. Ενώ αν τον αφήνεις και δεν τον μαλώσεις και δεν τον ελέγξεις, η ψυχή του μαλακώνει, γίνεστε φίλοι, και σιγά-σιγά έρχεται και σου λέει εκείνος αυτά που θα του έλεγες εσύ». (Αρχ. Ανανίου Κουστίνη, Λόγοι Α)

4. Είχε μεγάλη αγάπη προς το Θεό και την Ορθόδοξη Εκκλησία.

«Μέσα στην Εκκλησία, εκεί βρίσκεται η σωτηρία», μας έλεγε πάντα ο Παππούλης. «Όποιος είναι μέλος της Εκκλησίας δε φοβάται το δεύτερο θάνατο, δεν υπάρχει θάνατος για όποιον είναι μέσα στην Εκκλησία του Χριστού. Η Ορθοδοξία μας είναι τέλεια, δεν έχει ουδεμία ατέλεια». (Ανθολόγιο Συμβουλών)

Παρατηρούμε ότι ο άγιος γέροντας μιλάει με τον ίδιο τρόπο που μιλάει στην Αποκάλυψη ο ευαγγελιστής Ιωάννης: «Μακάριος και άγιος ο έχων μέρος στην ανάσταση την πρώτη. Επί αυτών ο δεύτερος θάνατος δεν έχει εξουσία». (Αποκ. Κ-6) Παρόλο που δεν είχε σπουδάσει σε πανεπιστήμιο τη Θεολογία, εν τούτοις όπως οι Απόστολοι την γνώριζε δι' αποκαλύψεων του Θεού. Ο ίδιος ο γέροντας αφηγείται πως έζησε μια ουράνια εμπειρία στο Σπήλαιο της Αποκαλύψεως, στην νήσο Πάτμο:

«Πήγαμε κάποτε για προσκύνημα (1964) στον Άγιο Ιωάννη τον Θεολόγο, στην Πάτμο... ..Έβαλα στο θυμιατό λίγα κάρβουνα, τ' άναψα, έβαλα λίγο λιβάνι, θύμισα και τότε άνοιξε η καρδιά μου. Τότε ήλθε η θεία χάρις. Στο πρόσωπό μου ήλθε μία λάμψη, έγινα ένθεος, ύψωσα τα χέρια κι άρχισα να κλαίω. Συνεχώς έτρεχαν δάκρυα τα μάτια μου. Σε μια στιγμή έπεσα κάτω. Όπως μου είπαν οι συνοδοί μου, έμεινα κάτω είκοσι λεπτά... Αυτό το θαύμα, που μου έγινε στην Πάτμο, είναι ένα μεγάλο μυστήριο. Έχει μεγάλη έννοια. Είδα το γεγονός της Αποκαλύψεως. Είδα τον Άγιο Ιωάννη τον Θεολόγο, τον μαθητή του τον Πρόχορο, έζησα το γεγονός της Θείας Αποκαλύψεως όπως ακριβώς είχε συμβεί. Άκουσα τη φωνή του Χριστού απ' τη σχισμή του βράχου...». (Βίος και Λόγοι, Χανιά 2004). Αυτή και άλλες πολλές καταγραμμένες εμπειρίες

ενώπιον πολλών μαρτύρων, αποδεικνύουν ότι ο γέροντας υπήρξε Θεόπτης.

Η γνώση της αλήθειας του Θεού τον έκανε να έχει ζήλο κατ' επίγνωση, και με διάκριση να αντιδιαστέλλει τις κοσμικών κινήτρων πανθηρησκευτικές κινήσεις από την ανόθευτη Ορθόδοξη Εκκλησία, μέσα στην οποία μόνο υπάρχει σωτηρία:

«Μόνο η θρησκεία του Χριστού ενώνει. Και όλοι πρέπει να προσευχόμαστε να έρθουν σε αυτή τη θρησκεία. Έτσι θα γίνει ένωση, όχι με το να πιστεύεις ότι όλοι είμαστε το ίδιο και όλες οι θρησκείες είναι το ίδιο. Δεν είναι το ίδιο»!...

5. Ο γέροντας με εύγλωττο τρόπο θύμιζε την ανάγκη της Μυστηριακής ζωής μέσα στην Εκκλησία.

Μια κυρία ανέφερε τα εξής: Κάποτε ο γέροντας μου είπε: «Πολλές από σας τις γυναίκες, ό,τι κατεστραμμένο και άχρηστο έχετε, παλιά και τρύπια κατσαρολικά, έπιπλα, παπούτσια και άλλα φθαρμένα πράγματα, πάτε και τα πετάτε σε κάποια απόμερη αποθήκη σας, κλειδώνετε την πόρτα και ησυχάζετε. Δεν ξέρετε όμως, ότι θα έρθει στιγμή, που αυτό το παλιατζίδικό σας θα το βρουν και θα εκτεθείτε». Έμεινα έκπληκτος από τα λόγια του Γέροντα. Ήταν σαφής ο συμβολισμός, ο αναφερόμενος στα αμαρτήματά μας, που δεν εξαλείψαμε με τη μετάνοια και την εξομολόγησή μας, αλλά τα πετάξαμε βιαστικά στην αποθήκη της λήθης, για να απαλλαγούμε από την ενοχλητική παρουσία τους, και που θα φανερωθούν «εν ημέρα κρίσεως». (Ανθολόγιο Συμβουλών)

6. Συνοπτικά:

Για την αγάπη του προς τον συνάνθρωπο ο γέροντας έλαβε πολλά χαρίσματα από το Θεό, όπως προορατικό, διορατικό, ιαματικό κλπ. Ο όσιος γέροντας ήταν από την παιδική του ηλικία ένας αγωνιστής Χριστιανός και Μοναχός. Έζησε υπομονετικά, με προσευχή, αλλά και θλίψεις και δάκρια, σκληραγωγία, και κάθε είδος άσκησης από όταν ήταν ακόμα στον κόσμο, όπως τον ακούτε να αφηγείται ο ίδιος. Όλοι οι μακαρισμοί του Κυρίου βρήκαν καλό έδαφος την ψυχή του, και χαιρόταν, διότι αν και ζούσε ακόμη με το σώμα του στη γη, αισθανόταν ότι **ο μισθός του είναι πολύς εν τοις Ουρανοίς.**

Κυριακή Μετά τα Φώτα, 13 / 26 Ιαν. 2014.

Λεόντιος Μοναχός Διονυσιάτης

ΑΓΙΟΝ ΟΡΟΣ

www.imdleio.gr

Δείτε:

Ο άγιος Πορφύριος μιλάει κατά της Πανθηρησκείας: <http://vimeo.com/84869564>

Άγιος Πορφύριος αφηγείται «πως έγινα Μοναχός»: <http://vimeo.com/84903266>

Άγιος Πορφύριος αφηγείται το ταξίδι στον Άθωνα-1 <http://vimeo.com/84978678>

Άγιος Πορφύριος αφηγείται το ταξίδι στον Άθωνα-2 <http://vimeo.com/85016604>

Εναλλακτικά: <http://www.youtube.com/playlist?list=PLQXNSnN2QxugDzpSgqrv5pgBHX2IZYoUu>